

(Lc 13, 1-9) NBV21

Er waren op dat moment ook enkele mensen aanwezig die Hem vertelden over de Galileeërs van wie Pilatus het bloed vermengd had met dat van hun offerdieren. Hij zei tegen hen: ‘Denken jullie dat die Galileeërs grotere zondaars waren dan alle andere Galileeërs, omdat ze dat lot ondergaan hebben? Zeker niet, zeg Ik jullie, maar als jullie niet tot inkeer komen, zul je allemaal op dezelfde wijze omkomen. Of die achttien die stierven doordat de Siloamtoren op hen viel – denken jullie dat zij schuldiger waren dan alle andere mensen die in Jeruzalem wonen? Zeker niet, zeg Ik jullie, maar als jullie niet tot inkeer komen, zul je allemaal net zo sterven als zij.’

Hij vertelde hun deze gelijkenis: ‘Iemand had een vijgenboom in zijn wijngaard geplant en ging kijken of de boom vrucht droeg, maar hij vond geen vijgen. Hij zei tegen de wijngaardenier: “Al drie jaar kom ik kijken of die vijgenboom vrucht draagt, maar tevergeefs. Hak hem maar om, want hij put alleen maar de grond uit.” Maar de wijngaardenier zei: “Heer, laat hem ook dit jaar nog met rust, tot ik de grond eromheen heb omgespit en hem mest heb gegeven. Misschien zal hij dan het komende jaar vrucht dragen, en zo niet, dan kunt u hem alsnog omhakken.”

1. Luisteren naar het evangelie

OPROEP TOT BEKERING

Hier is een heel motiverende evangeliepassage omdat het veel vragen stelt. Tegen het einde van het vorige hoofdstuk verklaarde Jezus: *“Ik moet een doop ondergaan, en Ik word hevig gekweld zolang die niet volbracht is!”* (12, 50). Zo bood hij ons zijn manier van lijden aan. Als we er doorheen gaan, nodigt Jezus ons uit om **het lijden als een doop te ervaren**, dat wil zeggen door vrij te verlangen ons open te stellen voor de Geest. Laten we niet vergeten dat wanneer we het woord doopsel horen, we luisteren naar een uitnodiging om ons te laten leiden door

de Geest zoals Jezus. Jezus vertelt ons ook dat er een einde komt aan beproevingen, maar we kunnen er niet zelf op anticiperen, noch er het einde van bepalen. Maar, en dit is heel belangrijk om te weten, de tijd van de vervulling zal komen.

Tot zover wat betreft om licht te werpen op het verbijsterend evangelie van deze zondag dat ons volgens Jezus uitnodigt tot bekering. Men meldt aan Jezus een tragische gebeurtenis en wij stellen ons ook de vraag: waar komt het vandaan en waarom het kwaad? We proberen deze vraag te beantwoorden en lopen het risico opnieuw in het slop te belanden.

Waarom overkomt mij dit allemaal? of overkomt het die of die? Het pad zal erin bestaan te aanvaarden om de vraag niet te beantwoorden, zelfs af te zien van de vraag en zich te verlaten op God en ons te laten leiden, zoals in het boek Job. Vaak is het sterker dan onszelf, we leggen de link tussen een geleden kwaad en een kwaad dat we zouden hebben begaan. We worden dus spontaan naar het verleden gedraaid, naar de waarschijnlijke oorzaken van wat ons overkomt.

Jezus nodigt ons uit om niet langer naar het verleden te kijken en ons naar de toekomst te wenden: dit is een diepe bekering om de Heilige Geest heel vaak te vragen, zo verstrikt zijn we in de netten van de banden van het verleden.

Jezus roept ons op te stoppen met te willen begrijpen en dus de dingen te willen beheersen, om in plaats daarvan ons in te zetten voor een actie met het oog op de toekomst! Het is dus een kwestie van zorg te dragen om een toekomst voor te bereiden. En hoe dan? Door te verlangen naar een verandering van hart! Alles begint daar! Het belangrijkste doel, dat we moeten in overweging nemen, is de bekering. Dus, in plaats van de boosdoener in mezelf of in anderen te zoeken - en daar kan de lijst lang zijn - word ik uitgenodigd om deze behoefte los te laten om de boosdoener of boosdoeners vast te houden, om een vraag centraal te stellen: **wat te veranderen in mijn hart om de dingen een beetje ten goede te laten gaan?** Het is geen kwestie er meteen te geraken, maar om te aanvaarden dat deze vraag in mij opkomt om, daarvan uit en omdat ze diep in mij is geworteld, hulp te vragen van de Heilige Geest, zodat hij mij verlicht en mij in staat stelt een nieuwe weg in te slaan met een nieuw hart.

Gods barmhartigheid is in staat kwaad in goed te veranderen en dus, onze zieke harten in levende harten. Laten we ervoor kiezen om dit zieke hart aan de barmhartigheid aan te bieden en Jezus te vragen zijn hart in ons te enten.

VAN DE VIJGENBOOM TOT DE WIJNBOUWER

Vanuit het verlangen naar het enten, verwelkomen we nu een agrarische situatie: een vijgenboom die geen blijvende vrucht draagt. Misschien is het mijn hart dat moeite heeft om zich te willen bekeren en dat al geruime tijd? Maar als we de gelijkenis van Jezus lezen, zijn we misschien verbijsterd: we zouden kunnen denken dat de parabel tot ons spreekt van een vijgenboom, die ondanks alle zorgen die de wijnbouwer eraan besteedt, geen vrucht draagt. In werkelijkheid spreekt het mij over mijn ondankbaarheid en mijn gewoonte om alles wat ik heb ontvangen voor mezelf te houden. Wat God mij geeft, heeft inderdaad een vrucht die van Hem verwacht wordt: mij ook geven om in de logica van de gave te treden. **De gaven ontvangen van Degene die alleen weet te geven, ze herkennen om te leren met de hulp van de schenker, mezelf te geven.** Dit is de inzet!

De gelijkenis nodigt me dus uit, niet om te denken aan de arme vijgenboom of aan de baas, die dreigt hem om te hakken, maar aan de wijnbouwer! Wat kenmerkt hem? Als je goed kijkt, is het verrassend! Hij verzet zich tegen het bevel van de meester om de vijgenboom om te hakken; hij wil voor een vijgenboom zorgen, waarvan de mogelijke toekomstige vruchten hem niet eens zullen toekomen. Hij vraagt de meester nog meer te werken en bovendien voor een onvruchtbare vijgenboom. Als klap op de vuurpijl, bevestigt hij dat hij, de wijnbouwer, deze vijgenboom nooit zal omhakken: als dat op een dag het geval is, zal het aan de meester zijn om het te doen!

Wat een diepzinnig portret van Jezus! Het is alsof deze beklemmende gelijkenis geen andere reden had dan ons de grenzeloze goedheid van de barmhartige Jezus te laten erkennen. Zullen we ervoor kiezen om zo'n vriend te vertrouwen?

In het begin konden we twijfelen aan het verband tussen deze twee verhalen, deze verhalen over rampen en die van deze wijnbouwer die zo toegewijd is en op alles hoopt en alles vertrouwt, inclusief de kracht van mest. De contemplatie van de wijnbouwer toont ons de goede strijd: geloven wat er ook gebeurt dat een goede wijnboer zorg draagt voor de vijgenboom, die ik ben, even overtuigd als ik ben van onvruchtbaar te zijn; naar de toekomst kijken, die mij zal laten zien hoezeer de goede zorgen van de barmhartigheid in mij, mij diepgaand hebben veranderd en een rijpe vrucht heeft voortgebracht: mijn armoede, zonder weerstand aangeboden aan de barmhartigheid.

2. Laurent van de Verrijzenis arme getuige van de Barmhartigheid

HET LEVEN VAN BROEDER LAURENT (1614-1691)

Broeder Laurent is u misschien minder bekend. Ik bied u een korte presentatie aan voordat ik hem hoor getuigen van zijn ervaring van de goddelijke barmhartigheid:

Nicolas Herman werd in 1614 in Lotharingen geboren in een diep christelijk gezin. Op 18-jarige leeftijd beleefde hij een beslissende spirituele ervaring door in de winter naar een gekapte boom te kijken en te mediteren over het Leven dat in de lente zijn groenheid en vruchtbaarheid zal herstellen; voortaan is de Schepper God voor hem een persoonlijk en levend Wezen. Hij kiest het beroep van soldaat naast de hertog van Lotharingen. Maar hij kwam twee keer dicht bij de dood en een kwetsuur dwong hem de militaire carrière te verlaten op 21 jarige leeftijd. Herstel waarin hij besluit zijn leven aan God te wijden; hij wordt een kluizenaar, maar vindt niet de rust die hij zoekt. Nicolas vertrekt daarom naar Parijs, waar hij lakei wordt van een adviseur van de koning. Op 26-jarige leeftijd besluit hij als lekenbroeder in te treden in het klooster van de Ongeschoeide Karmelieten in de Vaugirardstraat. Daar ontving hij de naam van broeder Laurent van de Verrijzenis. Vijftien jaar lang is hij de kok van de gemeenschap en daarna schoenmaker. Zijn eerste tien jaar van religieus leven zijn geestelijk donker, met een scherp besef van zijn zonden. Maar hij geeft zich over aan de Heer en oefent zichzelf om in alle dingen en op elk moment van de dag eenvoudig onder de blik van God te beleven. Zo vindt hij rust. Dan begint de tijd van de uitstraling: hij krijgt veel bezoeken, zoals van Fénelon. Broeder Laurent verteerde aldus zijn leven in een heel eenvoudige relatie met God, bij wie hij op 12 februari 1691 op 77-jarige leeftijd terugkeert. Een biografie geschreven door een van zijn vrienden zal hem snel bekend maken door zijn boodschap over de uitoefening van de

aanwezigheid van God. Deze leer zal zich zeer wijd verspreiden, ook buiten het katholicisme, vooral in Engelssprekende kringen waar de invloed van broeder Laurent blijvend is.

Zoals we zojuist hebben vermeld, is het eerste deel van Laurents leven erg moeilijk. Hij wordt geconfronteerd met vele externe en interne beproevingen, want op het ogenblik dat hij het karmelietenklooster in Parijs binnengaat, zijn het de interne beproevingen die hem overvallen, in het bijzonder een diep besef van zijn zonde. Hier is dus iemand die de waarheid spreekt en ons een eenvoudig en veilig pad kan bieden. Laten we een tijdje naar hem luisteren die ons een route voorstelt. **Het moeilijke is om de innerlijke en uiterlijke realiteit te aanvaarden zoals ze zijn, zonder deze onmiddellijk te willen veranderen** om, op elk moment en vanuit deze soms zeer pijnlijke ervaring, ons over te geven aan de barmhartigheid: onze armoede en onze ellende worden uitnodigingen om ons over te geven aan de barmhartigheid. Dat is wat er echt toe doet!

«Ik zie mezelf als de meest ellendige van alle mensen, gekwetst door wonden, vol stanklucht, iemand die alle mogelijke misdaden tegen zijn Koning bedreven heeft. Getroffen door een voelbaar berouw, beken ik Hem al mijn ondeugden. Ik vraag Hem om vergiffenis daarvoor. Ik leg mijn leven helemaal in Zijn handen: Hij mag met mij handelen zoals het Hem goeddunkt. Die Koning, vol goedheid en medelijden is er helemaal niet op uit om mij te straffen, maar Hij omhelst mij liefdevol, laat mij mee-eten aan Zijn tafel, bedient mij met eigen handen, geeft mij de sleutels van zijn schatten en behandelt mij als Zijn gunsteling. Hij onderhoudt en vermaakt zich voortdurend met mij op duizend manieren, zonder te spreken over vergiffenis en zonder mijn oude gewoontes weg te nemen» (Vijfde Brief aan een geestelijk adviseur, 1682-1683)

Dit fragment uit een van zijn brieven biedt ons een zeer diepgaande samenvatting van onze situatie en van de richting die wij moeten inslaan.

ONZE ELLENDE ONDER OGEN ZIEN

Eerst en vooral probeert Laurent zijn toestand van zondaar op geen enkele manier af te zwakken. Dit is inderdaad een neiging die ons beloert; **we proberen onze verantwoordelijkheid en de realiteit van onze ellende te minimaliseren**. We zijn als een patiënt die lijdt, maar die zichzelf ervan weerhoudt de dokter in vertrouwen te nemen.

Dit is wat Laurent kiest: ik stel voor zonder schaamte, ik stel mijn staat bloot aan God en ik vraag hem gewoon met mij te doen wat hij wil, wat hem behaagt: daarom steun ik op hem, op zijn project, zijn verlangen, zijn liefde, zijn goedheid, wat hij is en hoe hij het in mij wil manifesteren.

Deze houding is beslissend en - dit is het moeilijke deel - moet elke dag met volharding worden beoefend. Het gaat erom je tot God te keren vanuit wat echt van ons is: onze ellende. Het is waar dat we niet alleen ellendig zijn, maar alles wat geen ellende in ons is, komt van God. In die zin is het onze eigen ellende.

Dit offer aan God van al onze ellende - spiritueel, fysiek, moreel... - dient om het hart van God en zijn permanente houding ten opzichte van ons te openbaren. We moeten ermee instemmen om dit pad te

hervatten vanuit onze armoede, omdat God onze zwakheden en «onze eerste gewoonten» niet wegneemt. Gewoon, vanaf nu ervaren we ze helemaal niet meer op dezelfde manier! We gebruiken het om de goedheid en barmhartigheid van God in ons te manifesteren en zoals God het wil door ons heen.

Laten we luisteren naar Laurent die ons opnieuw aanmoedigt op dit pad van vertrouwen en verlaten:

“Laten we er vaak aan denken... dat onze enige opgave in dit leven erin bestaat aangenaam te zijn aan God. Wat kan al het overige anders zijn dan dwaasheid en ijdelheid? We hebben nu al meer dan veertig jaar in het klooster doorgebracht, hebben we die jaren gebruikt om God te beminnen en te dienen. Die ons in Zijn barmhartigheid om die reden hier heeft geroepen?

Ik ben vervuld van schaamte en verlegenheid als ik enerzijds nadenk over de grote genaden die God mij verleend heeft en die Hij voortgaat mij onophoudelijk te verlenen, en anderzijds over het slechte gebruik dat ik ervan gemaakt heb, en over mijn kleine vordering op de weg van de volmaaktheid. Laten wij, omdat Hij in Zijn barmhartigheid ons nog een beetje tijd gunt, nog eens een goed begin maken met alles en de verloren tijd inhalen.

Keren we met een volledig vertrouwen terug naar die Vader vol goedheid. Die altijd klaar staat om ons liefdevol te ontvangen. ...verzaken wij edelmoedig aan alles wat iets anders is dan God, uit liefde tot Hem. Hij verdient nog oneindig veel meer. Laten wij voortdurend aan Hem blijven denken, in Hem heel ons vertrouwen stellen. Ik twijfel er niet aan of wij zullen er spoedig de gevolgen van ondervinden. Wij zullen ook de overvloed van Zijn genade in ons voelen waarmee wij alles aankunnen; zonder haar zijn wij alleen maar tot zonde in staat. (Negende brief 28 maart 1689)

Met Laurent deze week: “Laten we goed beginnen! »

Br. Denis-Marie Ghesquières (klooster van Parijs)

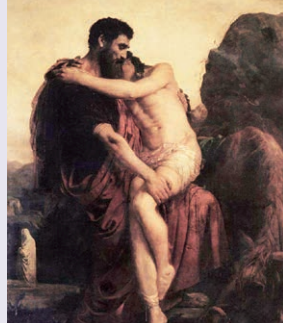

Maandag 21 maart : de vreugde gered te zijn

« Baad u, en u zult weer rein worden. » (2 Kon.5,13) NBV21

« Mijn God, kijk ik sta helemaal voor U klaar. Heer maak mij zoals Uw hart het voor mij ingeeft. » (Brief 1)

Laten we de Heer vragen : « *Schep, o God, een zuiver hart in mij. Red mij, geef mij de vreugde van vroeger.* » (Ps 51) NBV21

« *Le bon Samaritain* », Léon Bonnat

Dinsdag 22 maart : kom mij te hulp !

« Laat ons toch niet te schande worden, maar handel met ons naar uw goedheid en naar uw grote barmhartigheid. » (Dan 3, 42)

« Ach, als wij eens wisten hoezeer wij de genade en de hulp van God nodig hebben, dan zouden wij dat altijd voor ogen blijven houden, ieder ogenblik zelfs. » (Brief 2)

Laten we niet aarzelen om de Heer nederig te aanroepen:
« *God, help mij. Heer, kom ons ter hulp.* »

Woensdag 23 maart : de wet van de liefde vervullen

« Denk niet dat Ik gekomen ben om de Wet of de Profeten af te schaffen. Ik ben niet gekomen om ze af te schaffen, maar om ze tot vervulling te brengen. » (Mt 5, 17) NBV21

« Geloof en beschouw als verloren al de tijd die niet wordt besteed aan het liefhebben van God. » (Lofrede 48)

Vandaag zal ik minstens twee daden van gratuite liefde voor God of / en de naaste verrichten.

Donderdag 24 maart : goed beginnen

« Maar niemand die naar Mij luisterde, niemand die Mij gehoorzaamde. Jullie zijn nog halsstarriger dan jullie voorouders. » (Jeremia 7, 26) NBV21

« Laten wij, omdat Hij in Zijn barmhartigheid ons nog een beetje tijd gunt, nog eens een goed begin maken met alles en de verloren tijd inwinnen. » (Brief 9)

We zijn halverwege de vastentijd. Laten we een punt kiezen om te bekeren dat alleen zal gekend zijn bij Jezus

Vrijdag 25 maart: Aankondiging van de Heer : Wees helemaal van Hem

« ... 'Gegroet Maria, je bent begenadigd, de Heer is met je » (Lc 1, 28) NBV21

« Hij mag met mij doen wat Hij goedvindt, ik wil alleen maar Hem en ik wil Hem helemaal toebehoren. » (Brief 5)

Met de Heilige Maagd Maria zijn ook wij, net als zij, vervuld van genaden, laten wij onze dankbaarheid uitspreken voor het verlossingswerk dat door Christus, onze Verlosser, is volbracht.

« *La Vierge de l'Annonciation* », Antonello de Messine

Zaterdag 26 maart : zich onderhouden met Hem

« God, wees mij zondaar genadig ! » (Lc 18, 13) NBV21

« Ik zie mezelf als de meest ellendige van alle mensen, ... iemand die alle mogelijke misdaden tegen zijn Koning bedreven heeft. ... Ik vraag Hem om vergiffenis daarvoor. Ik leg mijn leven helemaal in Zijn handen ... Die Koning, vol goedheid en medelijden... Hij onderhoudt en vermaakt zich voortdurend met mij. » (Brief 5)

Laten wij vast geloven in onze God die al onze overtredingen vergeeft zonder het moe te worden en laten we een nederige stap naar Hem durven zetten.

